

MARTIJN BENDERS

BAAH
BAAH
KRAKSCHAAP

De Kaneelfabriek

Voor deze bundel ontving de auteur
een werkbeurs van het Letterenfonds.

Tweede druk december 2019

© 2019 Martijn Benders / Stichting De Kaneelfabriek

Brabantsehoek 10, 5071 NM Udenhout

Ontwerp omslag en binnenwerk: Martijn Benders

2e druk: Mostert & van Onderen, Leiden

ISBN 9789083011950 | NUR 306

Het licht zwaant
door de oelestille.
Mist bast tegen de grond.

keroeffer keroeffer

het stuk,
een mikado van naalden
waarin de tijd groeven morst.

Pijn
maakt ritme, maakt ritme,

volgt je
de nietige bossen
door met een lijf.

Pijn
breekt ritme, breekt ritme.

De sosser daalt in.

Val aan,

de goededennering,

de goededennering,

een daasmaar van licht,

de goededennering,

de goededennering.

Rijsjes tikken

het mos aan, woen kaarst

wedermoedig op de toppen.

A Porky Prime Cut.

Achter de beuken wast
het schijnsel de bast van de nevel,
en molm lurkt
onder de blarenklet
ginder op het nulkruin

de sosser de sosser

rood kiepert
de hemel zijn achterst licht

tot iets
een zuinig maantje harst.

En sterren dobbelen op de bomen.
Op de hoge stammen vangen motten
hun vleugelorigami aan,

O O papierpijn O O naaldwitte vissels O O nevelslach
O O zwarte mossert O

schutvinger, kolk op de bas

De rug

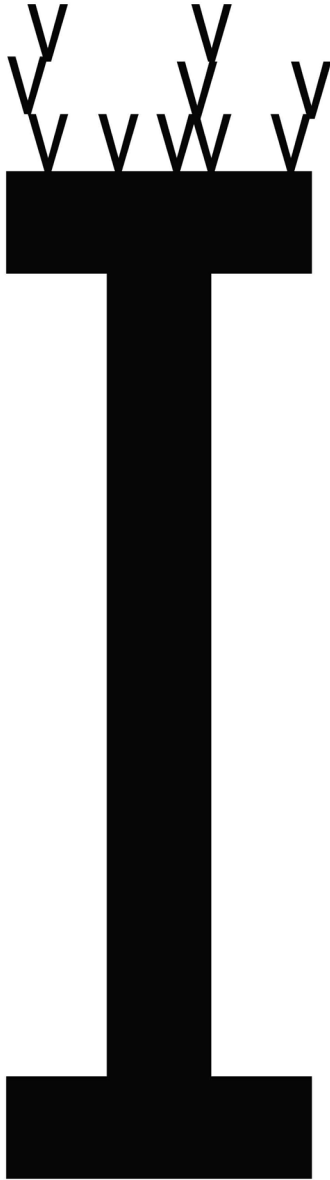
*moddelle moddelle moddelle een piano van haar moddelle moddelle moddelle een
piano van haar moddelle moddelle moddelle een pi...*

De verslagenheid groots.

de tennes, de tennes, krtzebrrrt.

Kladrozen,

voetzoekers in slow motion

A

O lieverberk O O mottenkrans.

Mare, mare, mottenstomp.

Daar hedde toverman.

Waar hedde toverman.

Engelberk! Krommel. Hoe? Hoe? Krommel.

Het Het.

Het bos vol
enkele reis.

Engelberk, dwaal in,
uit de elkere geest
van het voltooide.

De winter was streng van voet.
Slaap zozde ons zie ommezijde zie ommezijde.

Slaap sosde ons:

...-----... ..-----...

Licht morste golven, de zee in haar sas.

Now generations pass unlinked

Luipaardbloemen verlichten
het krakot van een stinkende lis,

wiens bessen goudorig flakken, ogen

voor de goedvallende makker,

goedgevallen,
goedgelegen,

goedeloos door.

Kerkbellen dronen over sloten. Daar klokt de V,
lucht rukt aan, een wolkenwinter van vleugels slaat
op de braakliggende stem van de moer

oogpeukjes strampan allamoer

mottenslocht / aantriet.

Licht vloekt bloemig,
de stakingsbreker van een netel
floert over de kleine zonnedauw, de dar

in zijn paas, O O maanglip, ros vol nissen
van dood zaad, als een hawa mahal, paleis der winden.

De wind,
de wind kan geen beest rozen.

O dode telramen van de wind, waarachtige getalsvlieg.

O gestokt paard.

Roezig staat het tussen de bedjes,

het bajjepert, niet in staat
tot het loze.

O pootvissende zon
 laag krokkend op het land,
het pertje sta
te vlakken het pertje gumt.

Flik de dag een roetje aan!

Een naald trilt

offer de stakende bloemen

in het maanga-oog.

Knotten spieken langs de sloot,
doofstomme getuigen van godweet welke
mot of weerslacht. Weerlicht,

o het weer van zwartgewiekte lijfjes
ijlt de hemel in, een behemot
van dode rook.

Witte roest laat zich
onder de hemelwonne
tot wolken verstaan.

O, o, o, o.

Bloed kun je niet tellen.

De hazendauw zet in.

Onder klapwolken legert de liefde leeg.

Bij de steltlopende blakmaan van Zennewijnen
winkt het gras O de tijd vlindert eraf,
en de wind hangt in het riet te wijnen.

Ruimtelijk. In het doodhuidige nu.

Papierskeletjes vorsen
over de baccarattafel van de melkweg,
waar eenzaamheid wispt
hoe vroege

scheel aan de barm
hoe hoe vroege,
het korselieren, het krattenvel

l

onhou spook er het licht

Na het flinken van de bloemen,
het kusten van de vleugels o o pepelmuse

Een donker raam
van uilenglas. De floer trekt
over de klonje bij Witrijt

Reusel en Hulsel en de Lage Mierde

over rij na rij plussende kattentrie

schroevend

over het wattig gezang

van vrouwen uit Brzeziny,

kijk,

roze wormen lorren

geflést geluk, en wolken

vodden hen om het lijf.

Een beetje slaap, een beetje sluimer, een beetje vouw van de hand.

Scherend over het mispeleind
brengt de schare ze tot de wei
veltent over de floer
en hen om het lijf.

Plukkers,
de duimen schraal van de late schift,
slijpen over de Roversche Leij,
als kruszewski-gurken, gedoopt in de Narew.

koe-toen, koe-toen

de vroege zon pikkelt
door de berkenkruinen

ze houden
een gedoopte augurk tegen het licht

en de maan pikt hun bed

Gorp,
waar dikke padden kachelen
in de slotgracht,

een rosse paddenstoel
die net als het bajjepert en familie de Tejada
ooit uit zal doven in Veerle.

Toe, toe,
u komt ons zo gadelijk toe.

In de zwart-diamanten spiegeltjes van zand
vleert alles weg. God maakt zieltjes

en stopt die in de plas van papier.

De nerf van een melodie
schiet op uit de einderhoren.

O het meelchtig gallen van het licht
in heelalheelallen O,

Fabelle! Daar
roomt zij tegen het licht..

Ziede hulde, ziede hulde,
haar vlooshanden romen...

Daar hedde toverman!
Kom, los ons de hemel in!
Peertjes gummen aan de bomen.
De strooi de strooi in heelalheelallen
O, Het schrijft. Het schrijft.
Vuur sloept in 't kacheltye rond, degge aan de molle
Een aan het Eind, H
aan het Einden, H
aan de bomen, O
gummen aan de bomen, O
vanzelfsprekende modder
aan de bomen. De r
dobbél van Nicks.
in haar ste
dobbél van Nicks.
in haar ste
de glolooi in
van hommelom, O
waker moet zag je ons z
wordt wakker moet zag je ons z
sosp, de slaap los ons de her
healhealallen O O word
lente-leie, van hommelom, O
fften lente-leie, van hommelom, O
rijft. O Kond O O roor O oud in de Lede. De
en de strooi, vors en de strooi. O Fabelle, O noelke.
van hommelom! Het schrijft. Het schrijft. Het bloed kolkert in al
van niksom, niksom. Van de wecomstuit niksom. OO vanzelfsprekende modder
struim O borgslocht van niksom, van nergensaar. Peertjes gummen aan de bomen, O
mielemielemooi, zo ooglijk, O O strubododen. O Sosser aan het roer,
Zo mielemielemooi, zo ooglijk, O O strubododen. O Sosser aan het roer,
ge lootjes. Zo mielemielemooi, zo ooglijk, O O strubododen. O Sosser aan het roer,

Hoe schep je het schommelende de lichte
en zware kriebels tussen het loof.

O schijn van de dipslaap,

dipslaap

dipslaap

Afgeraffelde, boom.

Zo weermoe was ik, Mare, zo wedermoe.
Op de spek van het land lag een kwetter
van verderf. Ik was een goudfazant,
en farao,
scharlaken was mijn vrouw, ze hing
en kwelend zonnetje
tussen oude spartempiramides.

O vader van de dopen
die sloept

in het noorde.

○ nachtspazzie van de kriekskes.

ijselijke erwenglim,

maaispook dat over de velden snert.

Het doodpopje komt walsen.

machtige wortels

die de grond gaan hooien.

mieterse stam

die in mijn licht staakt.

Ze schreeuwt als de niks,
op het witbrood van haar huid
gloeit vaderjus.

Maar op de daken blikt regen.

En langs de rinnen doolt het stof.

En molen wiekt de schaapjes na.

De zwanen, de torren, de volgeregende urnen.

Samen

uit duisternis en sneeuw, even

eeuwigjes samen zitten

in een eerlijke zon.

Je tong breekt
door het guldenspinneweb
dat de zon in je mondholte spon.

Het mergt mij dat je moest gaan.
Strooi in de Lethe, de strooi in de Lethe.
Allemaal leven we in de strooi.

de schakelende zon / o bloed van de roe

van haar bloed in.

blind de moedermodder

van haar hart drabbelt een kreeft

uit de kroonschelp

○ O visjes dotteren haar ogen,

de kaarsvretende rij, rij,

tegen het raaien van de wereld,

Duindonna, rij

op de gril van de zee / maria van bedlam
baardlamme zee / dodenbroodhuis
zwartpit / tussen de appelhanen
o vullik o vulge o vollijke maa

2 2
TRO TRO
BOMBOM
AAN AAN

S TRO BOM AAN 0 MAW BOM TRO 2

AAN AAN
BOMBOM
TRO TRO
S S

In kramlicht karnen de morten
de dodes

de dodes,

en kraal bloemen
keelt de zor.

Stropmaantje, tik,
strobomaan, tak.

die nergens
om maalt.

Botjebotje mot.

Het licht graast
alleen 's nachts
als een dode koe

Botjemoer, botjemoer.

DoodSom DoodSom DoodSom DoodSom

Dobbersom. Dobbersom.

Dobbersom.

DoodSom Dobbersom.

DoodSom

Dobbersom. DoodSom

Dobbersom. Dobbersom.

Dobbersom.

DoodSom

Dobbersom.

Dobbersom.

DoodSom

Dobbersom. DoodSom Dobbersom.

DoodSom

Dobbersom. DoodSom

Dobbersom. Dobbersom.

Dobbersom.

DoodSom Dobbersom.

DoodSom
Dobbersom. Dobbersom.
Dobbersom.
DoodSom Dobbersom.
DoodSom
Dobbersom. DoodSom
Dobbersom. Dobbersom.
Dobbersom.
DoodSom Dobbersom.
DoodSom
Dobbersom. Dobbersom.
Dobbersom.

Bloeten van de nacht.

Mijn hart donst

in het bloemroos van haar stem.

Bij het licht van louter amandelen
krieken de tongen
op avondlijke bankjes
het wrak van een roddel omhoog.

Ze schudt het hoofd, een vissenschool
neemt beweging in het water.

Snik. Snik. Snik. Snik. Snik.
De maan pikt haar bed.

Een wolk somt het licht op.
Haar tranen een wolk.

Vlootzaam trekt
de hemel over en zij raakt
vlootzaam aan papier.

De hemel dust op de kassen, het duister laddert
de lucht in met zijn sleutelbussen
door het verslingerd licht, O mortermoe O hoerenpaas.

*Enzon. Maarzon. Toebzon. Ofzon.
Alzon. Omzon. Inzon. Nogzon.
Neuzon. Neuzon. Zonker. Enzon.*

O argeloos oergoede hoerenpaaszeel!
(Kon ik de wereld maar lakken met jou!)

Je vader
stampt met zijn oude kranenvoeten
de zee aan.

Waar de dommel zijn naakjes hakt
en mossen naar de sterren kruipen

zwerft de witte wandelaar in het kwallenlicht
tussen de stralende kassen
vol gitzwarte peertjes.

Je vader ruisr langs met een hond.

Slaapstiefelaar
tussen boomlange bloemgongen.

Spoek

dat wallerbakt onder de wiefels

tot dauw

de klokjes rinkelloot.

nooit nooit / dew chime

nooit nooit / dauwschimmel

○ vierons ○ vuurons

halmen klokken een psalm van licht
door de dorriker duinen

in het zand
de dochel van flossam licht
klokkende, ○ hoerenpaas,

○ eindeloes oergoede hoerenpaaszee.

Manische slaapbomen in de rui

met verslommerde wespen,

met zware wespen, bruine suikerwespen,
kon hij maar

als een woespe troost

een moederland benesten in jou.

De dodder harst zijn maanfe.
Kon hij de wereld maar lakken met jou.

Mistige bier.

En smet over de velden, onstoken licht.

Zoom – ompo

Zoom – prote

Zoom – tervor.

Het bidden van de maansnavel
boven de akker,

gekust pantserras, schelphologram

op de zeef van zand
schuimt de dollende wind
die in vlagen van kant gaat.

Het licht gaat
in de wolkenkruien.

De zee keldert dieper en dieper
tot het gans.

Ze pelt zwanen uit de storm,
immer op til,
immer van til,
op de til van het land.

bladerden de luizen

en zij bostre

vol touwtrek,

kammende golven,

en reuzel van wassende jus.

Rond de mijnschacht van haar hals,
zo kaaps,
droop de JEU van haar bloed
als kaarsvet
wortels toe, in de bloemmijnen

Het was een koude winternacht,
wind blies over het wilde moer.
Maria kwam thuis uit de duinen
met een dode vleer in haar handen.
Licht lag als een moesje
over haar lange bleke zwanenhaar.
En op haar wangen knoet
het loffend ruim einderbloed.

Voor deze bundel ontving de auteur
een werkbeurs van het Letterenfonds.

Tweede druk december 2019

© 2019 Martijn Benders / Stichting De Kameelabriek
Brabantsehoek 10, 5071 NM Udenhout

Ontwerp omslag en binnenwerk: Martijn Benders
ze druk: Mostert & van Ouderen, Leiden

ISBN 9789083011950 | NUR 306

De Kaneelfabriek

Die 11 van winterstag

MARTIJN BENDERS